

en Kapital af omtrent 416 Mill. Kr., altsaa $\frac{2}{3}$ af de Midler, der indestaa i Sparekasserne. Der er 47, der have fra 2—5 Mill., der er 41, der have fra 1—2 Mill., og der er 422, altsaa det langt overvejende Flertal af Sparekasserne, der have under 1 Mill. Vil man altsaa lade foretage Valg efter Hoved af dem, er det givet, at de ville besætte hele Raadet; det kan altsaa ikke gaa. Men paa den anden Side er det ganske naturligt og ligger meget nær at tænke, at naar de to Ting skulle vælges mellem Bestyrelsesmedlemmer af de bestaaende Sparekasser til Sparekasseraadet, vil Flertallet af disse Valg efter al Rimelighed falde paa Bestyrelsesmedlemmer af en af de 422 Smaasparkasser. Jeg finder derfor Sammensætningen af dette Raad aldeles utilfredsstillende og vil anse det for at være højst betænkeligt, om man gav dette Raad den store Myndighed, som bliver lagt i dets Haand, at kunne for samtlige Landets Sparekasser bestemme, hvad Renten skal være for Fremtiden. Det er altsaa et Spørgsmaal, jeg meget stærkt vil anbefale til det Udvalg, som jeg haaber bliver nedsat om denne Sag.

Saa kommer jeg til det sidste Spørgsmaal, nemlig § 7, som jo gør en meget væsentlig Forandring i den nugældende Lov af 1880. De Forslag, som bleve forelagte i sin Tid af Regeringen og vedtagne her i Landstinget, indeholdt den Bestemmelse, at Kursen paa den Dag, Regnskabet blev afsluttet, skulde optages, saaledes som den viste sig at være paa Københavns Børs. Hvad er nemlig Meningen med denne Opførelse, som Sparekasserne levere hvert Aar ved Regnskabsafslutningen? Det er jo — antager jeg — Hensigten dermed at give Sparerne Indseende med, hvorvidt der er tilstrækkelige Aktiver til at sikre de gjorte Indskud. Derfor er selvfølgelig det, at man tager Dagskursen ved Regnskabets Afslutning, det rette; men man kan overalt i Verden ikke gaa saa strengt efter Principper, thi det maa erkendes, og det blev gjort gældende i det andet Ting, at det kunde være meget ubehageligt og forarsage flere Sparekasser store Vanskeligheder, naar de paa Grund af en tilfældig Kursforandring lige i de Dage, Regnskabet skulde afsluttes, skulde komme til at foretage en stor Afskrivning af deres Reservefond, og man enedes derfor om at tage de 3 sidste Aars Gennemsnitskurs. Derved kommer man, forekommer det mig, saa nøjagtigt som muligt til at konstatere Aktiverens virkelige Værdi. Det er meget rigtig, hvad der blev sagt i det andet Ting,

at en Kurssynkning betyder jo ikke noget Tab for Sparekasserne, saa længe der ikke skal foretages en Realisation, og lige saa lidt betyder en Kurstigning ved Regnskabets Afslutning en Gevinst for Sparekassen, naar man ikke vil realisere Papirerne. Det er alt sammen rigtig, men netop derfor forekommer det mig at være en god Forandring, at man har Lov til at tage de 3 sidste Aar. Man kommer ikke derved mere bort fra de paagældende Aktivers virkelige Værdi, end det er rimeligt og svarende til de virkelige Forhold. Anderledes stiller Spørgsmaalet sig derimod, naar man nu vil forandre dette saaledes, at man tager et helt Tiaar og derefter beregner Gennemsnitskursen. Det bliver et ganske imaginært Resultat, man derved kommer til, og vil under visse Forhold paa en Maade være at stikke Indskyderne Blaar i Øjnene, idet man kom til at opføre Aktiver som havende en Kurs og en Værdi, som de ikke have og ikke have nogen Sandsynlighed for at naa. Forsmaalet maa dog være, at man skal komme til en virkelig Vurdering af Aktiverne eller komme denne saa nær, som Forholdene tillade det. Men for mulig at redde sig ud af en øjeblikkelig vanskelig Situation, maa man ikke gaa til at saa farligt Eksperiment som det at tage de 10 sidste Aars Gennemsnit og lade det angive den virkelige Værdi. Imidlertid vil jeg erkende, at det er en Skønssag, om man tager 3, 5 eller 6 Aar. Man har for 20 Aar siden skønnet, at 3 Aar var det rigtige, og det har man befundet sig vel ved i 20 Aar; jeg vilde altsaa være tilbøjelig til at blive staaende ved det, der ikke har haft nogen Ulempe, men at gaa til en saadan Forøgelse af det Antal Aar, som skal komme i Betragtning, som det, der her er foreslaaet, anser jeg for i høj Grad betænkeligt. Jeg haaber, at disse Bemærkninger, som jeg i øvrigt kunde supplere med adskillige andre, men som maa være tilstrækkelige her ved Sagens første Behandling, maa blive tagne under Overvejelse i et eventuelt Udvalg.

Men maa jeg endnu, inden jeg slutter, gøre endnu en Bemærkning med Hensyn til den nuværende Rente, som Sparekasserne her i Landet give. Af alle 532 Sparekasser er der eller var der den 31te Maj 1899 kun 5, der gave over 4 pCt. i Rente, der var 32, der gave under $3\frac{1}{2}$ pCt., der var 101, som gave $3\frac{1}{2}$, der var 138, som gave mellem $3\frac{1}{2}$ og 4 pCt., og der var 256, der gav 4 pCt. Nu forekommer det mig, at dette Billede af den hele